

kelijkheid' als projectieruimte van interpretatieve oppervlaktes geïnterpreteerd wordt en zelfs de eigen lichamelijkheid nog slechts als construct van zijn 'medialisering' – dus als spook – bestaat.

De cyberspace is verder ook een deus ex machina voor een sektarisch futurisme van de elektronica. Van zodra de elektriciteit zou uitvallen, zou de tover voorbij zijn. Maar de stroom valt nooit uit en zo vermenigvuldigen de geesten en de gelovigen zich ononderbroken. Stuart en Damaged Goods sloegen tijdens de eerste fase van het werk aan *Highway 101* in Brussel een bres in de mediale zone aan de grens met cyberspace. De ruimtes van de Kaaithaterstudio's boden de mogelijkheid meerdere niveaus te construeren: ten eerste die van de analoge scheiding van publiek en acteurs (de 'spoken in de zone van de performance') zoals in beeld 3, ten tweede die van de scheiding van reële en virtuele werkelijkheden (vgl. beeld 1). Dit bood opnieuw plaats voor verdere tweedelingen. Enerzijds kon men een onderscheid maken tussen zuiver performatieve scènes en passa-

ges waarin de acteurs elementen van de publiekswerkelijkheid waren (vgl. beeld 2). Anderzijds tussen het werken met vooraf opgenomen videoprojecties en met video in real time, zoals in beeld 4.

Beeld 1

Stuart zit in een fauteuil, de blik op een immens grote videoprojectie gericht, die mogelijk vooraf is opgenomen of op het moment zelf. Op de video is in zwart-wit een man te zien, die door een aan het plafond van een lage ruimte bevestigde bewakingscamera bekeken wordt. In het midden van de kamer staat een zelfde fauteuil als waarin Stuart zit. Ze commentarieert de handelingen van de man: 'Don't try so hard,' of, als hij een boek neemt en daarin begint te bladeren: 'This is my book.'

Wie is die persoon, die wij live als 'spook in de zone van de performance' zien? Stelt zij de inhoud van de herinneringen van de man voor of een reëel bestaande toeschouster? Het publiek bekijkt een persoon die op haar beurt iemand anders bekijkt. De man lijkt niet te we-

ten dat er ogen op hem gericht zijn. De commentaren van de actrice in de fauteuil wijzen daarop. Of hij weet het wel en speelt overtuigende de argeloze, om haar in haar rol als toeschouster niet te ontgoochelen. Het publiek leert beiden echter niet als personages kennen, maar wel als metaforen die zich aan een complexere psychologische interpretatie onttrekken.

De man is dus een spook in een verdere, virtuele zone van de performance, tot wie de toeschouster woorden richt die hij niet kan horen. Uit een traditioneel oogpunt bekeken, is Stuart het (mnemisch of esoterisch interpreteerbare) spook van een vrouw, die haar vriend of geliefde bekijkt, terwijl deze in de enge kamer van zijn rouw probeert het geleden verlies te verwerken.

Beeld 2

Om het publiek de ruimtelijke scheiding tussen de verschillende performances in de architectonische structuur van de Kaaithaterstudio's te helpen overbruggen, functioneren de dansers ook als gidsen. Ze komen daarvoor tel-

